

бродѣтели на Ментора направи го свой найдобъръ съвѣтникъ и пріятель; че този освободенъ робъ бѣ същійтъ който са отрече да стане царь, и че Хазайлъ бѣ дошълъ отъ Дамаскъ за да изучи законитѣ на Миноса, толкози любовта къмъ мъдростта препълняше сърцето му.

„Старцитѣ рекохъ на Хазайла: Ный не смѣймы да вы молимъ да ны управляте; защото ный мыслимы че имате същитѣ мнѣнія съ Ментора. Вый доста презирате челоуѣцитѣ щото да некате да са обремените да гы водите: отъ друга страна вы сте са толкози отказали отъ богатствата и отъ блѣсъка на царуванъето щото не ще пожелаете да купите този блѣсъкъ чрезъ трудовѣтъ които сж свързаны съ управленіето на народитѣ. Хазайлъ отговори: Не мыслете, о Критяны, че азъ презирамъ челоуѣцитѣ. Не, не: азъ познавамъ какво велико дѣло е да са труди челоуѣкъ да гы направи добры и благополучны: но този трудъ е пѣленъ отъ мъжкы и опасности. Блѣсъкътъ който е прилепенъ о царекото достоинство е лъжовенъ, и не може да изльсти освѣнь суетнитѣ души. Животътъ е късъ; величіето раздражня страститѣ и не може да гы обуздава: и азъ за да са научж да са минувамъ безъ тѣзи лъжовны добрины, а не да гы достигнж, съмъ дошълъ тука отъ толкози далечно мѣсто. Сбогомъ. Моето намѣреніе е да са възврънж въ единъ тихъ и уединенъ животъ, въ който мъдростта да храни моето сърце, и въ който надѣждата която челоуѣкъ извліча отъ добродѣтеля за единъ подобъръ животъ подиръ смъртьта да ма утѣшавать въ скърбитѣ на старостта. Ако да быхъ ималъ нѣщо да пожелаяж, то не щѣше да е да бждж царь, колкото да не са отдѣлж никога отъ тѣзи двама челоуѣцы които гледате.

„Найподиръ Критянитѣ извикахъ, като са обрънжх къмъ Ментора: Кажы ни, о мъдрѣйшій и величайшій отъ смъртнитѣ, кажы ни прочее кой е този когото ный бѣхмы могъли да изберемъ за нашъ царь: нема да вы оставимъ да си отидете преди да ны научите какъвъ изборъ трѣба да направимы. Той имъ отговори: Когато бѣхъ между множеството на зрителитѣ, азъ съгледахъ единъ челоуѣкъ който не искаваше никаква